

Kadınların *ilişki* yazısı, herhalde erkeklerinkinden daha çoktur. Hatta diyebilirim ki beş kat daha çoktur. Bir erkeğin kadınlardan şikayet ettiğinin beş katı kadının erkeklerden şikayetini okursunuz ve şu hayatta ben hiçbir homoseksüelin hemcinslerinden şikayet ettiğini de okumadım.

(Ya yazmıyorlar, ya o tarafta işler çok uyumlu.)

Gece gece uyuyamayınca, ve tabii neden uyuyamadığını da bilmeyince, belki gelir diye yine klavyeye sarıldım. Kendimi bıraktığım klavyenin beni nerelerden kaldırıp getireceğini bilmediğim düşünceleri önüme sereceğini düşünüyorum. Yazmakla yazmamak arasında bir yerde.

Cemaatin başına ne gelecek? Allah ne yazdıysa o. Osmanlı geleneğinde olsaydık, o çok sevdikleri, yere göğe koyamadıkları devlet hala yaşıyor olsaydı, şimdiye kadar hocanın kafası bir sepette padişaha sunulmuştu.

O sebepten çok şey borçluyuz Cumhuriyete.

En azından kafalarımızın o kadar rahat, biletsiz nesiz seyahat etmesine mani oluyor.

Eskiye özlemiyorum. Eski beni özlesin. Bende sadece gelecek korkusu var. Hani dağın tepesine çıkarsın da, inmeye korkarsın, şimdi insanların arasına karışıp, o yılgın bakışların dikizlediği adımları atmak zorunda kalmaktan tiksiniyorsun ya. Böyle bir duyguyu hiç yaşamadım ama anlatabilmişimdir umarım. Onun gibi bir dağın tepesinde olduğumu ve inmek zorunda kalacağımı düşünüp korkuyorum. Belki dağın tepesi değil, belki daha yüksekler var ve belki inmeye de gerek yoktur, kuşlar gelip götürür, onu bilemiyorum. Ancak böyle bir korku, hız korkusu, yükseklik korkusu ve bıçak korkusuyla beraber şu naçiz seksen küsur kiloluk bedenimin sinir uçlarında kendini gösteriyor.

<!-- Artık X-'in de bu
yazıları
okuduğundan,
hepsini
okuduğundan emin
değilim.
Dayanamıyor
bence. Mutsuz X-
her gün bulanıyor.
Görünmeyişe göre
bir kızımız olacak,
adını *çalkantılı* bir
şeyler koyalım.
Çalkanur. Anasının
yüzü bir o yana, bir
bu yana
çalkalanıyor bazen.
Onun yüzünden
veya benim
yüzümden.

->

Yitik kalpler
birahanesi. Üç ılık
tekel bayii. Eskiden
kışlar vardı ve tekel
bayileri onikiye
kadar rakı satardı.
Hiç rakı içmedim.
İçsem ne hale
gelirim, onu
bilmiyorum. Bence
iyi bir hale gelmem.

<!-- Artık X-'in de bu
yazıları
okuduğundan,
hepsini
okuduğundan emin
değilim.
Dayanamıyor
bence. Mutsuz X-
her gün bulanıyor.
Görünmeyişe göre
bir kızımız olacak,
adını *çalkantılı* bir
şeyler koyalım.
Çalkanur. Anasının
yüzü bir o yana, bir
bu yana
çalkalanıyor bazen.
Onun yüzünden
veya benim
yüzümden.

İnsanın müptelası
olduğu şeyler
seçmekte hür
olması lazım. Bir de
korkularını. Her
şeyden bağımsız
olamazsın ama
nelerden bağımsız
olacağını
seçebilirsin. Ben
şekerden
bağımsızım mesela,
ekmekten de
öyleyim. Özenle
yetiştirdiğim bıçak
korkum, gelecek
korkum, hız korkum
var. Yükseklik
korkusu da var ama
o sanırım hep yere
yakın yaşamaktan.

<!-- Artık X-'in de bu
yazıları
okuduğundan,
hepsini
okuduğundan emin
değilim.
Dayanamıyor
bence. Mutsuz X-
her gün bulanıyor.
Görünmeyişe göre
bir kızımız olacak,
adını *çalkantılı* bir
şeyler koyalım.
Çalkanur. Anasının
yüzü bir o yana, bir
bu yana
çalkalanıyor bazen.
Onun yüzünden
veya benim
yüzümden.

İnsanın özgürlüğünün hangi saçmalıklara bağımlı olacağını seçme özgürlüğü olduğunu söyleyebiliriz. Ben şahsen içkiydi, sigaraydı, esrardı gibi maddi bağımlılıklara değer vermedim, onları büyütmedim, özenmedim. Maddi olmayan bağımlılıklarım var. Bir de ailevi bağımlılıklarım. Bu ikisi de insanı diğerleri kadar sarhoş edebiliyor ancak hem daha sakın bir hayat yaşıyorsunuz, hem de gece vakti keyif verici madde atağı geçirip, durduk yere mutsuz olmuyorsunuz. (Ama oğlunuzu özleme atağı geçirip mutsuz olmak mümkün.)

İnsan ucuz eğlenceler ve ucuz bağımlılıklar bulduğu sürece mutlu olabilir. Mutluluk tarifi yapma gününde bunu da söyleyebilirim.

Şimdi, mesela, Grand Theft Auto'nun 5.si çıktı. Bendeniz bu oyunu hiç oynamadım, sadece gördüm biraz, sanırım PC versiyonu yok, sadece PlayStation'da çalışıyor. Bende bu PS zamazingosu da yok çünkü oyunlarının pahalı olduğunu düşünüyorum. Bir oyun, ortalama 20-30 saat oynanır, bazıları 200-300 de olabilir ancak ortalama bu. Saati 50¢'ten yukarı eğlenceleri pek tasvip etmiyorum kendimce. Hatta 10¢. Saati 10¢ demek, bu oyuna verilen 200 lirayla 1000 saat oynamak demek. O kadar oynamayacağımı biliyorum, sıkılırım. Onun için bir beş sene daha bekleyip, fiyatı düşünce alırım. O zamana kadar saati 10¢'e düşmüş olur.

Eğlenceye karşı en pinti adamlardan biriyim ama bana bir şeyin ihtiyaç olduğunu isbat eden birine, tüm varlığımı bağışlayabilirim.

Oyunlar artık keyif vermiyor. Keyifsizlik diz boyu. Kendime keyif verici alışkanlıklar arıyorum. Ucuz olsun, fazla zaman almasın, kurması kolay olsun, sağlığını bozmasın, oturmalı olmasın falan. En temizi sanırım F-'la boğuşmak.

Bir de bahçeye böyle filmlerdeki gibi demir ocağı yapsam mı diye düşünüyorum. Demir dövüp bıçak yaparım, kılıç yaparım. Elime bugüne kadar hiç sıcak demir almamış ve bıçak görünce tüyleri kıyam eden biri olarak ilginç bir hayal (diyorum kendime.)

Dennett'in çalışmayla ilgili bir tavsiyesi vardı. /Kafama bir problemi takar, evirir, çevirir, sonra badana yapmak gibi fiziksel bir aktiviteye koyulurum./ diyordu. Ona başlayınca, çözüm geliyormuş. Ben boya işini sevmem, boyayacak da yer yok zaten, aynı duvarı kaç defa boyayabilirsin? Onun yerine bu demir dövme işi aklıma yatıyor ama bu da tehlikeli. Şimdi parmaklarıma bir şey olsa yazamam. Ah, ben, piyanist gibi bir şeyim ben.

Başka ne olur, başka?